

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Dobozy Gábor ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Mester Csaba ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. október 29. napján kelt 15.P.23.499/2017/26. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszám alatt és az alperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes azzal is megsértette a felperes képmáshoz és hangfelvételhez, valamint a személyes adatok védelméhez való jogát, hogy ... napján a ... szám alatti ingatlanban a felperes képmását- és hangját rögzítő felvételt készített. Megállapítja továbbá, hogy az alperes a fenti felvétel tárolásával megsértette a felperes személyes adatok védelméhez való jogát.

Az alperest a további jogsértésektől eltiltja.

Az alperes által a felperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 64.000 (Hatvannégyezer) forintra felemeli.

A felperes által a Magyar Államnak fizetendő illeték összegét 19.200 (Tizenkilencezer-kétszáz) forintra felemeli, az alperes által a Magyar Államnak fizetendő illeték összegét 76.800 (Hetvenhatezer-nyolcszáz) forintra leszállítja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 128.000 (Százhuszonnyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal, hogy a felperes képmását és hangját rögzítő a ... szám alatti ingatlanban ... napján készült videofelvételt a ... Bíróság ... számú

perben ... napján előterjesztett beadványához csatolta, megsértette a felperes képmáshoz és hangfelvételhez, valamint személyes adatok védelméhez való jogát.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a birtokában lévő a felperes képmását és hangját rögzítő a ... szám alatti ingatlanban ... napján készült videofelvételt semmisítse meg.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 forintot.

A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította.

Az alperes viszontkeresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000 forint perköltséget.

Kötelezte a felperest, hogy 7.200 forint, az alperest, hogy 88.800 forint eljárási illetéket fizessenek meg az állami adóhatóság külön felhívására.

Ítéletének indokolásában ismertette a Ptk. 2:43. § e) és g) pontjaiban, 2:46. §-ában, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 3. § 2. pontjában, a Ptk. 2:48. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Rámutatott arra, hogy nem volt vitatott, hogy a felperest az alperes akkori házastársa, **tanú1** engedte be a perbeli ingatlanba. Az ingatlan **tanú1**, valamint az alperesnek a házassági életközösség megszakadását megelőző utolsó közös lakását képezte, így annak **tanú1** is jogszerű használója volt. Ennek folytán jogosult volt arra is, hogy személyeket engedjen be az ingatlanba, így a felperesnek az ingatlanba történő belépése és ott tartózkodása sem minősíthető jogszerűtlen magatartásnak, függetlenül attól, hogy az ingatlan-nyilvántartásba tulajdonosként az alperes volt bejegyezve.

Hangsúlyozta, hogy amennyiben valaki más személy tulajdonában, birtokában lévő ingatlanba lép be - a jelen kor technikai jellegzetességei folytán - számolnia kell azzal, hogy róla az ingatlanon belül kép- és hangfelvétel készül, függetlenül egyrészt attól, hogy az ingatlanba történő belépésre, ott tartózkodásra jogszerűen került-e sor, másrészt attól is, hogy ezen kép- és hangfelvételt rögzítő eszközök működése számára felismerhető volt-e. A felperes nem hivatkozott arra, hogy az ingatlanba történő belépését megelőzően beszerzett volna információkat a kép- és hangrögzítő készülékek esetleges meglétéről, a belépését ezen eszközök lététől tette volna függővé.

A felperes az ingatlanba való belépéssel a kép- és hangfelvétel készítéséhez hozzájárult, így az alperesi magatartás nem tekinthető jogszerűtlennek. A belépés a személyes adatok kezelésére vonatkozó, az Infotv. 5. § (1) bekezdés b) pontja szerinti hozzájárulásnak is minősül.

Az ingatlanba történő belépéssel a felperes nemcsak a felvétel elkészítéséhez, hanem annak tárolásához is hozzájárult. Ellenkező értelmezés esetén az adatkezelőnek kötelessége lenne, hogy amennyiben valaki egy számára idegen ingatlanba lép, akkor bizonyos időközönként a felvételeket ellenőrizze, hogy azon más személy látható-e, majd az adatkezelés megszüntetése érdekében intézkedjen. Ilyen jellegű kötelezettség azonban az ingatlan tulajdonosára, a felvétel készítőjére az Infotv. rendelkezései alapján nem róható, az a józan ész követelményével nem egyeztethető össze, az Alaptörvény 28. cikkével ellentétes értelmezési eredményre vezetne.

A magántitok védelme alá tartozik a hivatásbeli, így az ügyvédi titok is. A magántitok olyan adat, amely nem köztudott, a titokban tartásához a titok jogosultnak méltányolható érdeke fűződik és

annak illetéktelen személy általi megismerése érdekében az elvárható intézkedéseket megtette. A perbeli esetben az ügyvéd foglalkozású felperes egy más személy birtokában, illetve tulajdonában álló ingatlanban folytatott le az ügyvédi tevékenységével kapcsolatos beszélgetést, ennek folytán számolnia kellett azzal is, hogy ezen beszélgetés tartalmát más személy is megismerheti, így a beszélgetés bizalmaságát maga oldotta fel, személyiségi jogának megsértése nem állapítható meg.

A kialakult bírósági gyakorlat alapján a kép- és hangfelvétel felhasználása akkor nem minősül visszaélésszerűnek, ha a felvétellel más, egyéb módon nem igazolható tény, körülményt, ismeretet kívánnak bizonyítani úgy, hogy ezt a közérdek sérelme nélkül, különösen méltányolható magánérdek védelmében teszik. Az alperes a felvétel elkészítését követően, 1 év elteltével csatolta a közte, valamint **tanú1** közötti peres eljárásban a videofelvételt az eljáró bíró kizárására vonatkozó indítványa alátámasztására.

A kizárási indítvány kézbesítési anomáliákra hivatkozott. A peres eljárásokban a kézbesítési időpontok, illetve határozatokról való tudomásszerzés egyéb módjának ideje, így például az iratbetekintés időpontja a bírósági akta áttekintésével megállapítható. A felvétel a kizárási indítványban hivatkozott szabálytalanság alátámasztására nem volt egyértelműen alkalmas, így a felvétel felhasználása jogszerűtlen volt, ezért az alperes megsértette a felperes képmáshoz és hangfelvételhez, valamint személyes adatok védelméhez való jogát.

A felperes magántitok védelméhez fűződő joga azonban a felvétel csatolásával nem sérült, mivel a felperes a beszélgetés bizalmas jellegét feloldotta, továbbá a beszélgetést tartalmazó felvétel polgári perben került csatolásra, amelyben annak megismerőit titoktartási kötelezettség terheli.

Nem látta indokoltnak az alperes eltávolítását a további jogsértéstől, a felperes ugyanis maga sem hivatkozott további, ismétlődő jogsértésekre. Kötelezte ugyanakkor az alperest, hogy a birtokában található felvételt semmisítse meg. Megjegyezte, hogy ezen objektív jogkövetkezmény kizárja az esetleges későbbi jogsértést, így ténylegesen a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott következmény hatásával is jár.

A sérelmes helyzet megszüntetése körében az alperest nem kötelezte a felvétel átadására, mivel a per során a felperes a felvételeket megkapta.

A sérelemdíj vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a jogkövetkezmény alkalmazásához a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A jogsértés megvalósult, így a felperes megalapozottan kérte sérelemdíj megfizetésére kötelezni az alperest.

A jogsértések egy bírósági eljárásban történtek, így olyan személyek előtt valósultak meg, akiket titoktartási kötelezettség terhel, a jogsértésnek a felperesre és környezetére gyakorolt hatása is csekély súlyú volt. Erre tekintettel a felperes keresetét a sérelemdíj 100.000 forintot meghaladó részében elutasította.

Az alperes viszontkeresete tekintetében kiemelte, hogy az elhangzott felperesi közlést - a PK 12. számú állásfoglalás alapján - nem formális megjelenése, hanem valós tartalma szerint kellett megítélni.

A kifogásolt kijelentést megelőzően a felperes úgy nyilatkozott: "... éves ember vagyok, ha én nem ennyi idős lennék", majd ezt követően beszélt a fizikai fellépés lehetőségéről. A jogsértés megállapításához az is szükséges, hogy az alperest ténylegesen sérelem érje, a felperesi közlés azonban az adott helyzetben nem volt komolyan vehető, az alperes személyiségének szabad érvényesítését ténylegesen nem befolyásolta.

A felperes és az alperes között egy generációnyi életkor különbség van, a kifogásolt kijelentést megelőzően maga a felperes is utalt az idősebb korára. **tanú2** tanú úgy nyilatkozott, hogy az eseményt követően az alperes, valamint ő ténylegesen nem vette komolyan a felperesi közlésben foglaltak realitását. Mindezek alapján a sérelmezett közlés - bár az általánosan elfogadott társadalmi normák szerint nem megengedett - a személyiségi jog megsértéséhez szükséges szintet nem érte el.

A ..., valamint ... napján előterjesztett felperesi beadványok vonatkozásában arra mutatott rá, hogy az illegális eljárás, valamint a vásárolt szakértői közlések ténylegesen nem az alperes által neki tulajdonított jelentéstartalommal bírnak, személyét nem bűncselekménnyel kapcsolják össze. A beadványokban a felperes azon álláspontját fejtí ki, hogy a magánszakértői felkérések az alperes költségére történnek és az ilyen jellegű magánszakértői vélemények felhasználása a bírósági eljárás lefolytatását akadályozza. A felperes ezen közlésekkel nem lépte át a peres eljárásokban egyébként is fokozottabban érvényesülő véleménynyilvánítás szabadságát.

Mellőzte az alperes további bizonyítási indítványainak teljesítését, mivel azok az ügy elbírálása szempontjában jelenőséggel nem bírtak.

A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes és az alperes is fellebbezéssel éltek.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal is megsértette a képmáshoz és hangfelvételhez, valamint a magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez való jogát, hogy a **tanú1** folytatott beszélgetését titokban lehallgatta, arról tudta és beleegyezése nélkül hang- és videofelvételt készített és azt egy évig tárolta, mielőtt visszaélészerűen felhasználta volna a kizárási kérelméhez. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől.

Álláspontja szerint, amennyiben jogszerűen tartózkodik másnak a lakásában, akkor nem kell feltételeznie, hogy ott rejtett kamerás kép- és hangfelvétel fog róla készülni, a lakásba való belépését pedig nem lehet úgy értékelni, hogy azzal hozzájárult volna egy ilyen felvétel elkészítéséhez és annak tárolásához.

Nem fogadható el az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy a vendégeknek minden esetben rá kellene kérdezníük arra, hogy a lakásban nincs-e elhelyezve folyamatosan működő kép- és hangrögzítő rendszer.

A Ptk. 1:3. § (1) bekezdése szerint a jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően kötelesek eljárni.

Az alperes nem volt jogosult arra, hogy a felesége előzetes engedélye nélkül a mozgásérzékelőbe hang- és képrögzítőt rejtessen. Vagyonvédelmi célból egy ilyen rendszer rendeltetésszerűen úgy üzemeltethető, ha a lakás jogszerű használói csak akkor kapcsolják be a rendszert, amikor elmennek otthonról és bezárják az üres lakást, majd megjönnek, akkor minden esetben kikapcsolják azt. Ehhez azonban minden jogosultnak tudnia kell, hogy miként kell be- és kikapcsolni a rendszert. Az alperes ebbe **tanú1** nem avatta be, a lakásban így jogellenesen működött a megfigyelőrendszer.

Az ingatlanba történő belépésekor érdeklődött arról, hogy kép- és hangrögzítő készülék az ingatlanban működik-e, **tanú1** - tanúvallomása szerint - ...-én kérdésére arról tájékoztatta, hogy a sarkokban mozgásérzékelők vannak.

A lakásba való belépéssel a személyes adatai kezeléséhez sem járult hozzá. Az Infotv. 3. § 7. pontja szerint a törvény alkalmazása során hozzájárulás: az érintett akaratának önkéntes és határozott kinyilvánítása, amely megfelelő tájékoztatáson alapul és amellyel félreérthetetlen beleegyezését adja a rá vonatkozó személyes adat - teljes körű, vagy egyes műveletekre kiterjedő - kezeléséhez.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének teljeskörű elutasítását, a viszont kereseti kérelmének történő helyt adást, a felperes perköltségben marasztalását, másodlagosan az első fokon hozott határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Fellebbezését a Pp. 233. § (1) bekezdésére, 252. § (3) bekezdésére és 253. § (2) bekezdésére alapította.

Előadása szerint az elsőfokú bíróság súlyos hibát vétett, amikor az általa a ... Bíróság előtt házasság felbontása és járulékaik iránt folyamatban volt perben előterjesztett kizárási indítványt a jelen perben felmerült jogkérdés elbírálását túlmenően vizsgálta, ráadásul úgy, hogy a perbeli felvételt, mint a nevezett beadványban foglaltakat alátámasztó bizonyítékot hatáskör- és illetékesség hiányában újraértékelte.

A perbeli kizárási indítványról, így a perbeli felvételtől, mint az indítványban foglaltak alátámasztásául szolgáló bizonyítékról - a Pp. 18. § (1) bekezdésének megfelelően - kizárólag a ... Bíróság volt jogosult dönteni.

A ... tanácsa a kizárási indítványban foglaltakat nem találta megalapozottnak, így a felvételt, mint bizonyítékot oly módon értékelte, hogy az az eljáró bíró elfogultságát nem támasztotta alá.

Az első fokon eljáró bíróság nem értékelhette volna újra a perbeli felvételt abból a szempontból, hogy az alkalmas volt-e a kizárási kérelemben írtak bizonyítására, vagy sem, erre ugyanis sem hatásköre, sem illetékessége nem volt.

Fentiektől függetlenül a perbeli felvétel csatolása visszaélésszerűnek nem minősülhet, így magatartása jogsértést sem valósíthatott meg, tekintettel arra, hogy a videofelvétel kifejezetten az igazság kiderítése végett került egy polgári peres eljárásban becsatolásra.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a következetes bírói gyakorlatot, mely szerint ha és amennyiben egy kép és/vagy hangfelvétel bírósági, vagy más hatósági eljárásban kizárólag az igazság kiderítése végett kerül bizonyítékként becsatolásra, úgy a felvétel felhasználását nem lehet visszaélésszerűnek és ekként személyiségi jogot sértő magatartásnak tekinteni. E körben utalt a BH1985.2.57., 2011.5.199., továbbá 2000.296. eseti döntésben foglaltakra.

Abban az esetben, ha jogsértés mégis megvalósult, az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összege rendkívül eltűzött.

A felperes sem a keresetében, sem az eljárás során nem hivatkozott arra, hogy rá és környezetére a perbeli felvétel becsatolása bármilyen hátrányos következménnyel járt volna, az elsőfokú ítélet sem nevesít, avagy konkretizál semmilyen hátrányt, magatartása a felperes tekintetében hátránnyal nem járt és nem is járhatott.

Egyszeri, csekély súlyú magatartásról van szó, joggal bízhatott abban, hogy az általa csatolt bizonyíték az állításainak alátámasztására alkalmas, így rendkívül kis mértékű felróhatóság terheli. A felvételt egy bírósági eljárásban nyújtotta be, ahol az eljáró személyeket titoktartási kötelezettség terheli, a felperesre és környezetére magatartása negatív hatással nem volt, így az elsőfokú bíróság megalapozatlanul kötelezte sérelemdíj megfizetésére.

A viszontkeresete tekintetében arra mutatott rá, hogy nem felel meg a valóságnak az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint **tanú2** tanú a meghallgatása során akként nyilatkozott, hogy a felperesi közlésben foglaltakat nem vették komolyan.

A felvétel tükrében megállapítható, hogy a felperes által tanúsított agresszív magatartás feszült lelkiállapotot teremtett, melynek okán érthető és logikus emberi reakció a feszültség levezetéseképpen a történetek másokkal történő megosztása oly módon, hogy az adott pillanatban esetlegesen egy komoly fenyegetésen az érintett másokkal kacag. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy az adott szituációban a felperes által kilátásba helyezett fizikai bántalmazást ne vette volna komolyan.

Utalt az Alaptörvény II. cikkében, továbbá a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésében foglaltak alapján arra, hogy a felperes azon - más személyek jelenlétében tett - kijelentésével, miszerint "Én úgy megverem magát, hogy izé" egyértelműen megsértette az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, hiszen azzal fenyegette meg többek jelenlétében, dühödten, kiabálva, kezét az arca előtt rázva, hogy megveri, azaz fizikai integritásának megsértését helyezte kilátásba. A felvételen hallható további kijelentése is - miszerint ő idős és beteg - egyértelműen azt jelzi, hogy csak a kora és állapota, ennek folytán a vereségtől való félelme tartotta vissza a fizikai agressziótól.

A ... Bíróság részére címzett beadványokban foglalt felperesi tényállításokat, miszerint "A felperes megkettőzte az eljárást. A rendes bírósági eljárás mellett folytat egy saját maga által finanszírozott és vezetett illegális rendkívüli eljárást, amelyben nem érvényesülnek a rendes bíróságra vonatkozó szabályok. (...) az általa vezetett illegális rendkívüli eljárásban vásárolt szakértőkhöz igen" a PK 12. számú állásfoglalás alapján valóságos tartalmuk szerint kellett elbírálni, a jogsértés megtörténtének megállapítása során figyelemmel kellett volna lennie az elsőfokú bíróságnak a sérelmezett kifejezések, kijelentések társadalmi érintkezésben általánosan elfogadott jelentésére is. A felperes egyértelműen azt állította, hogy illegális eljárást folytat, szakértőket vásárol meg, azaz bűncselekményt követ el, vagyis hamis tanúzásra felhívás, valamint vesztegetés bírósági, vagy hatósági eljárásban büntettek törvényi tényállásait kimerítő magatartásokat említett fel.

A sérelmezett kijelentések nem véleménynyilvánításnak, hanem tényállításnak minősülnek, azok valótlanok és kifejezetten sértőek, így alkalmasak jóhírnévhez fűződő személyiségi jogának megsértésére.

A felperes fellebbezése nagyobb részben megalapozott, az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem követett el [Pp. 252. § (2) bekezdés], nem szükséges a bizonyítás nagyterjedelmű vagy teljes megismétlése, illetve kiegészítése sem [Pp. 252. § (3) bekezdés]. Az alperes maga sem jelölte meg, hogy mely eljárási szabályszegésre alapítja az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmét. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakat érdemben vizsgálta. A Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az első fokon hozott határozatot kizárólag a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek keretei között bírálhatta felül.

Az elsőfokú bíróság - a fellebbezéssel érintett körben - a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntésével és levont jogi következtetéseivel azonban a Fővárosi Ítéltábla nem teljes mértékben értett egyet, ezért az első fokon hozott határozatot a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket teljeskörűen ismertette, azokra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

A felperesi fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

A Ptk. 2:48. § (1) bekezdés a képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez és felhasználásához is szükségessé teszi az érintett személy hozzájárulását.

A Ptk. védelmet nyújt a más képmásával vagy hangfelvételével való bármiféle visszaélés ellen. Mindenkinek alanyi joga eldönteni, hogy kívánja-e, hogy róla, vagy hangjáról felvétel készüljön, és kívánja-e, hozzájárul-e ahhoz, hogy az bármilyen nyilvánosság elé kerüljön. Így nemcsak a képmás és hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához, hanem az elkészítéséhez és bármilyen módon történő felhasználásához is szükséges az érintett hozzájárulása. Az érintett beleegyezését tehát már a felvétel elkészítéséhez be kell szereznie annak, aki más személyről kíván képmást készíteni.

A felvétel készítőjét, illetve felhasználóját terheli annak bizonyítása, hogy magatartása nem volt visszaélésszerű. Ennek körében hivatkozhat egyrészt a Ptk.-ban meghatározott, másrészt a bírói gyakorlat által kidolgozott, visszaélésszerűséget kizáró okokra.

A perbeli esetben az alperes ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Amennyiben az érintett a hozzájárulását megadja, a felvétel elkészítésére, illetve felhasználására jogszerűen kerül sor.

A Ptk. 2:48. § (2) bekezdése szerint a felvétel elkészítéséhez és az elkészített felvétel felhasználásához nincs szükség az érintett hozzájárulására tömegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén.

Adott esetben az elkészült kép- és hangfelvétel nem tömegfelvétel, és nem is nyilvános közéleti szereplésről készült, ez okból a felperes hozzájárulásának beszerzése nem volt mellőzhető.

A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a felvétel elkészítésére, illetve felhasználására vonatkozó hozzájárulás nincs alakszerűséghez kötve, az írásban, szóban, de akár ráutaló magatartással is megadható.

Ráutaló magatartással adott hozzájárulásnak kell tekinteni, ha valaki annak ismeretében engedi meg a felvétel elkészítését, hogy az milyen célból történik. A hozzájárulást hallgatólagosan megadottnak akkor lehet tekinteni, ha az ábrázolt személy tudomással bír arról, hogy róla kép-, illetve hangfelvétel készül, a hozzájárulásnak azonban ilyen esetben is megfelelő tájékoztatáson kell alapulnia.

A rendelkezésre álló adatokból kitűnően a felperesnek nem volt tudomása arról, hogy az ügyfele által jogszerűen használt lakásban róla kép- és hangfelvétel készül. A felperes személyes előadása, továbbá **tanú1** tanúvallomása alátámasztották azt, hogy az észlelt eszközöket mind az alperes volt házastársa, mind a felperes mozgásérzékelőként azonosították. **tanú1** tanúvallomásában (15.P.23.499/2017/19. számú jegyzőkönyv) azt adta elő, hogy ... napján - amikor a felperes az ingatlanban megjelent - nem volt tudomása arról, hogy a lakóházban kép- és hangfelvétel rögzítésére kerül sor, a felperes azon kérdésére, hogy „mik azok a szerkezetek a sarokban” azt a választ adta, hogy mozgásérzékelők. Két nappal később, egy pakolás során jelezte az édesapja, hogy lehet, hogy azok kamerák, ezért azokat ragasszák le.

A Fővárosi Ítéltábla nem ért egyet az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtett azon állásponttal, hogy a felperes hozzájárulása megadottnak tekintendő azáltal, hogy a lakásba belépett, tekintettel arra, hogy a jelenkori modern technika adta lehetőségek mellett mindenkinek számolnia

kell azzal, hogy róla felvétel készülhet. Erre a kiindulási alapra helyezkedve ugyanis - a jogi szabályozással ellentétesen - lehetőség nyílhat arra, hogy bárkiről - az erre történő figyelmeztetése nélkül - jogszerűen kép- és hangfelvétel készülhessen. Ezzel szemben a jogi szabályozás kifejezetten szigorú annak előírása során, hogy milyen módon kell tájékoztatást adni a felvételt készítéséről és az azzal kapcsolatos adatvédelmi szabályokról. Magánterületen a tulajdonos saját döntése alapján üzemeltethet videós megfigyelési rendszert, akár élet-, akár személyi szabadság-, akár vagyoni védelem céljából. Az ingatlanba belépő személynek ugyanakkor ilyen esetben is tudomására kell hoznia, hogy róla felvétel készülhet. Ennek tudatában dönthet az érintett úgy, hogy az adott magánterületre nem lép be. (Magánterületen az elektronikus megfigyelő rendszer alkalmazása tekintetében a személy- és vagyoni védelmi, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályairól szóló 2015. évi CXXXIII. törvény rendelkezései az irányadóak.)

Tekintettel arra, hogy a felperesnek nem volt tudomása arról, miszerint róla felvétel készül, nyilvánvalóan nem is volt abban a helyzetben, hogy a felvétel készítéséhez, illetve annak felhasználásához a hozzájárulását megadja.

A bírói gyakorlat egyértelmű abban, hogy nem visszaélészerű a magatartás, ha a felvétel elkészítésére, illetve felhasználására a készítővel, illetve felhasználóval szemben elkövetett jogsértéssel kapcsolatos bizonyítás érdekében került sor. A jogsértés bizonyítására készített felvétel felhasználása tehát nem jogsértő.

A bizonyítás során történő felhasználást nem teszi jogszerűtlenné pusztán az a körülmény, hogy az adott eljárásban végső soron a felvételt felhasználó félre nézve kedvezőtlen döntés születik. Ettől eltérő értelmezési keretet jelent ugyanakkor annak vizsgálata, hogy a bizonyíték „ügydöntő” volt-e, valóban szükség volt-e annak felhasználására az eljárásban. Az adott kép- és hangfelvétel felhasználása ugyanis ezen vizsgálat eredményeként minősülhet jogszerűnek, vagy jogellenesnek.

A perbeli esetben az alperes a felvételt nem azzal a szándékkal készítette, hogy valamilyen jogsértést bizonyítson, a megfigyelőrendszer által készített - az Infotv. 3. § 2. pontja szerint személyes adatnak minősülő - kép- és hangfelvételt egy éven keresztül - szintén jogellenesen - tárolta, kezelte, majd azt a közte és **tanú1** között a ... Bíróság előtt házasság felbontása iránt folyamatban volt perben az eljáró bírósággal szemben előterjesztett elfogultsági kifogásban foglaltak alátámasztására csatolta be. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság jogszerűen vizsgálta, hogy a felvétel alkalmas volt-e a kizárási kérelemben írtak igazolására, az ebben a kérdésben való állásfoglalás hiánya ugyanis azt eredményezhetné, hogy egy peres eljárásban bármilyen jogellenesen készült, az ügy tárgyához, az adott beadványban foglaltakhoz nem kapcsolódó, a fél által előadottak alátámasztására nem alkalmas, vagy egyáltalán nem szükséges felvétel jogsértés nélkül felhasználható lenne arra hivatkozással, hogy bizonyítéknak készült.

A Fővárosi Ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a perbeli esetben az alperes által csatolt felvétel az elfogultsági kifogásban előadottak alátámasztására nem volt egyértelműen alkalmas, felhasználására - figyelemmel arra is, hogy a bíróságnál történő benyújtására 1 év elteltével került sor - ténylegesen nem volt szükség, a hivatkozott kézbesítési szabálytalanságok fennállása, vagy fenn nem állása a peres iratok áttekintésével tisztázható volt.

A jogvitában jogos magánérdek, így például a felperes saját személyének védelme fel sem merült.

A felperes a fentiek alapján nem tudta bizonyítani, hogy a kép- és hangfelvétel elkészítésére jogszerűen került sor, magatartása nem volt visszaélészerű.

Az Infotv. 3. § 10. pontja szerint a fénykép-, hang- vagy képfelvétel készítése adatkezelésnek minősül.

A legfontosabb adatkezelési alapelv a célhoz kötöttség elve: az Infotv. 5. §-a szerint személyes adat

kizárólag előre meghatározott célból kezelhető, valamely jog gyakorlása vagy kötelezettség teljesítése érdekében.

Az adatkezelés jogalapja az Infotv. 5. § (1) bekezdés a) és b) pontjai értelmében főszabály szerint az érintett - kifejezett - hozzájárulása, vagy törvényben elrendelt kötelező adatkezelés.

Az Infotv. 3. § 7. pontja a hozzájárulás vonatkozásában szigorú feltételeket támaszt a jogszerűség érdekében, eszerint az érintettnek félreérthetetlen beleegyezését kell adnia a rá vonatkozó személyes adatok kezeléséhez, az erre vonatkozó akaratát - megfelelő tájékoztatás alapján - önkéntesen és határozottan kell kinyilvánítania.

A perbeli esetben az alperes sem törvényi felhatalmazással, sem a felperes - kifejezett - hozzájárulásával nem rendelkezett, emellett a célhoz kötöttség elvét is megsértette, így a felperes személyes adatait jogosulatlanul kezelte, tárolta.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az alperes azzal is megsértette a felperes képmáshoz és hangfelvételhez, valamint a személyes adatok védelméhez való jogát, hogy ... napján a ... szám alatti ingatlanban a felperes képmását- és hangját rögzítő felvételt készített. A felperes személyes adatok védelméhez való joga azáltal is sérült, hogy az alperes ezt a felvételt tárolta.

Alapos volt az alperesnek a további jogsértéstől történő eltiltására vonatkozó kereset is, tekintettel arra, hogy a jogsértés ismétlődése a perbeli esetben nem zárható ki.

Jogszerűen utasította el ugyanakkor az elsőfokú bíróság a magántitok megsértésének megállapítására irányuló keresetet.

A magántitok fogalmát jogszabály nem határozza meg, a bírói gyakorlat szerint annak az olyan tény, vagy körülmény minősül, amelyet csak kevesen ismernek és annak titokként való megőrzéséhez az érintett személynek méltányolható érdeke fűződik. Ez bármilyen személyi, családi, vagyoni vonatkozású bizalmas adat lehet. Azt, hogy valamely tény, adat, körülmény magántitoknak tekinthető-e, az adott ügy egyedi sajátosságai, körülményei alapján szükséges megítélni.

Az adott esetben az elkészült felvételnek a perben feltárt részei magántitkot nem tartalmaznak, a perbeli felvétel kapcsán nem merült fel olyan adat, aminek megőrzéséhez a felperesnek méltányolható érdeke fűződne. A felperes konkrétan nem is jelölte meg, hogy a felvett beszélgetés mely részei, körülményei minősülnek magántitoknak. A felperes és az alperes házastársa között lezajlott beszélgetés során elhangzottak, az elkészített fényképfelvételek a bontóperi eljárásban nyilvánosságra kerültek.

Az elsőfokú bíróság jogszerűen rendelkezett a sérelemdíj összegszerűsége körében is, a 100.000 forintos összeg nem eltűzött, azt kifejezetten a bírói gyakorlat által kialakított minimum összeghez közelít, annak leszállítására, illetve mellőzésére jogszerű lehetőség nem volt.

A viszontkereset tekintetében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásában kifejtetteket mindenben osztotta, e körben az elsőfokú bíróság által leírtakra csupán visszautal.

Az elsőfokú bíróság a felvételen elhangzott, a fizikai fellépés lehetőségére vonatkozó közlést, miszerint „én úgy megverem magát, hogy csak izé nagyon” helyesen értékelte - a személyiségi jogi perekben is irányadó PK 12. számú állásfoglalásban rögzítettek alapján - szövegösszefüggésében, és helytállóan mutatott rá arra, hogy a fizikai bántalmazás kilátásba helyezése körében figyelembe kellett venni a felperes életkorát és felindult állapotát. Mindezek alapján okszerűen jutott arra a megállapításra, hogy a felperesi kijelentés az adott helyzetben nem volt komolyan vehető, az alperes személyiségének szabad érvényesítését ténylegesen nem befolyásolta, az a személyiségi jogsértés megállapításához szükséges szintet nem érte el.

A ... és ... napján a ... Bíróságnál előterjesztett beadványaiban a felperes **tanú1** jogi képviselőjeként véleményét fejtette ki az alperes eljárásával, a házasság felbontása iránti perben tanúsított magatartásával, „pertaktikájával” kapcsolatban, azt a kritikát fogalmazva meg, hogy az alperes megkettőzi az eljárást, a felkérésére és költségére készült magánszakértői vélemények felhasználása a bírósági eljárás lefolyását akadályozza.

A felperes a szabad véleménynyilvánítás kereteit a kifogásolt közléseivel nem lépte át.

A másodfokú döntés eredményeképpen a pernyertesség, pervesztesség aránya az elsőfokú eljárásban is módosult, az 80-20%-ban állapítható meg az alperesre terhesebben.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az alperes által a felperes részére a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján fizetendő elsőfokú perköltség összegét 64.000 forintra felemelte, továbbá a pernyertesség, pervesztesség arányának megfelelően rendelkezett a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése, (3) bekezdés c) pontja és 42. § (1) bekezdése alapján számított, összesen 96.000 forint kereseti illeték és viszontkereseti illeték viseléséről is.

A felperes fellebbezése nagyobb részt eredményre vezetett, az alperes fellebbezése eredménytelen volt. Erre tekintettel az alperes köteles a felperes részére a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján másodfokú perköltség megfizetésére. A felperes fellebbezési költsége jogi képviselője munkadíjából áll, melyet a Fővárosi Ítéltábla 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján állapított meg. Az alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja, 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított, összesen 128.000 forint fellebbezési illetéket is a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének megfelelően.

, 2019. március 21.

Dr. Hercsik Zita s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.  
előadó bíró

Dr. Virág Csaba s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő